

## Hakîkî Müslimân Nasıl Olur?

Nasihatlerin birincisi, Ehl-i sünnet âlimlerinin, kitâblarında bildirdiklerine göre, i'tikâdî düzeltmektir. Bu âlimler, kitâblarında Eshâb-ı kirâmdan işitdiklerini bildirmişler, kendi kafalarından hiçbirşey yazmamışlardır. Cehennemden kurtulan, yalnız bu âlimlere tâbi' olanlardır. Allahü teâlâ, o büyük insanların çalışmalarına, bol bol mükâfât versin! Dört mezhebin ictihâd derecesine yükselmiş âlimlerine ve bunların yetiştirdikleri büyük âlimlere (Ehl-i sünnet) âlimi denir. İ'tikâdî (İmânî) düzelttikden sonra, islâmiyyete uymak, ya'nî fikh kitâblarının bildirdiği ibâdetleri öğrenmek ve yapmak ve yasak etdiklerinden kaçınmak lâzımdır. Beş vakt nemâzı, üşenmeden, gevşeklik yapmadan, şartlarına ve ta'dîl-i erkâna dikkat ederek kılmalıdır. Nisâb mikdârı malı ve parası olan, zekât vermelidir. İmâm-ı a'zam buyuruyor ki, (Kadınların süs olarak kullandıkları altın ve gümüşün de zekâtını vermek lâzımdır.)

Kıymetli ömrü, lüzûmsuz mubâhlara bile harcamamalıdır. Harâm ile geçirmemek, elbette lâzımdır. Tegannî ve şarkı ve çalgı âletleri ile meşgûl olmamalı, bunların nefse verecekleri lezzete aldanmamalıdır. Bunlar bal karışdırılmış, şekerle kaplanmış zehr gibidir.

(Gîbet) etmemelidir. Gîbet harâmdır. [Gîbet, bir müslimânın veya zimmînin gizli bir kusûrunu, arkasından söylemektir. Harbîlerin ve bid'at sâhiblerinin, mezhebsizlerin ve açıkca günâh işliyenlerin bu günâhlarını ve zulm edenlerin ve alışverişte aldatanların bu fenâlıklarını duyurarak, müslimânların, bunların şerrinden sakınmalarına yardım etmek ve müslimânlığı yanlış söyleyenlerin ve yazanların bu iftirâlarını herkese söylemek lâzımdır. Bunları söylemek, gîbet olmaz (Redd-ül muhtâr: 5-263).]

(Nemîme) yapmamalı, ya'nî müslimânlar arasında söz taşımamalıdır. Bu iki günâhı işliyenlere çeşidli azâblar yapılacağı bildirilmiştir. Yalan söylemek ve iftirâ etmek de harâmdır, sakınmak lâzımdır. Bu iki fenâlık, her dinde de harâm idi. Cezâları çok ağırdır. Müslimânların ayblarını örtmek, gizli günâhlarını yaymamak ve kusûrlarını afv etmek çok sevâbdır. Küçüklere, emr altında bu luanlara [zevceye, çocuklara, talebeye, askere, işçiye] fakîrlere merhamet etmelidir. Kusûrlarını yüzlerine vurmamalıdır. Olur olmaz sebeplerle o zevallıları incitmemeli, dövmemeli ve sövmemelidir. Hiç kimsenin dinine, malına, canına, şerefine, nâmûsuna saldırmamalı, herkese ve hükûmete olan borçları ödemelidir. Rüşvet vermek ve almak harâmdır. Yalnız, zâlimin zulmünden kurtulmak için ve ikrâh, tehdîd edilince vermek, rüşvet olmaz. Fekat – 445 – bunu da almak harâm olur. Herkes, kendi kusûrlarını görmeli, Allahü teâlâyâ karşı yaptığı kabâhatleri düşünmelidir. Allahü teâlânın, kendisine cezâ vermekde acele etmediğini, rızkını kesmediğini bilmelidir. Ananın, babanın, hükûmetin, islâmiyyete uygun emrlerine itâ'at etmeli, islâmiyyete uygun olmayanlara isyân etmemeli, karşı gelmemeli, fitneye sebep olmamalıdır. [Kısacası, hakîkî müslimân, medenî, ilerici insandır. (Mektûbât-ı Ma'sûmiyye) ikinci cild, 123. cü mektûba bakınız!]

İ'tikâdî düzelttikden ve (islâmiyyet)in emrlerine ve yasaklarına uyduktan sonra, bütün zemânları, Allahü teâlânın zikri ile geçirmelidir. Zikre büyüklerin bildirdiği gibi, devâm etmelidir. (Zikr)e, ya'nî kalbin, Allahü teâlânın ismini (Sıfât-ı zâtîyye)sini hâtırlamasına, anmasına mâni' olan herşeyi, kendine düşman bilmelidir. İslâmiyyete ne kadar çok yapılırsa, Onu anmanın lezzeti artar. İslâmiyyete uymakda, gevşeklik, tenbellik arttıkça, o lezzet de azalır ve kalmaz olur. İslâm düşmanlarının yalanlarına, iftirâlarına aldanıp da, onların tuzaklarına düşmemeğe çok dikkat etmelidir.

İhlâs ile yapılmayan ibâdetin fâidesi olmaz, sevâbı olmaz. (İhlâs), herşeyi yalnız Allah rızâsı için yapmaktır. İhlâs, Allahü teâlâdan başka hiçbir şeyi sevmemekle, yalnız Onu sevmekle, kendiliğinden hâsıl olur. Kalbin yalnız Onu sevmesine (Kalbin tasfiyesi), (Kalbin itmînânı) veya (Fenâ fillâh) denir. Kalbin itmînâna kavuşması, ancak Onu çok hâtırlamakla, büyüklüğünü, ni'metlerini düşünmekle olacağını, Ra'd sûresinin yirmisekizinci âyeti bildirmektedir. İnsanda, (akl), (kalb) ve (nefs) denilen üç kuvvet vardır. Aklın ve nefsin yeri dimâgdır. Kalbin yeri yürekdir. Akl, mekteb dersleri, fen bilgileri,

san'at hesâbları, mal sâhibi olmak, âhireti kazanmak yolları gibi şeyleri düşünür. İsterse düşünür. İstemezse düşünmez. Aklın bu düşünceleri ve insanın bunlara kavuşmak için çalışması câizdir. Hattâ, çok sevâb olur. Bunların kalbe sirâyet etmeleri zararlıdır. Nefs, dâimâ harâmları, zararlı şeyleri yapmağı düşünür. Kalbin kendinde hiç düşünce yoktur. Onu aklın ve nefsin ve his uzvlarından dimâga ve dimâgdan kalbe ulaşan harâm şeylerin düşünceleri gelerek, hasta yapar. Kalbi bu hatarlardan kurtarmak gücdür. Bu düşünceler gelmezse Allahü teâlâyı hâtırlar, düşünür. Ya'nî kalb, hiç düşüncesiz kalmaz. Kalbin Allahü teâlâyı hâtırlaması, ismini çok söylemekle veyâ bir Velîyi severek görmekle olur. Bir Velîyi bulamazsa, ismini işitdiği bir Velînin hayâtını okuyup öğrenir, onu çok sever. Ona (Râbıta) yapar. Ya'nî hep onu düşünür. Bir Velîyi görmek, Allahü teâlâyı hâtırlamağa sebep olacağı hadîs-i şerîfde bildirilmiştir.

**Kaynak: Hakikat Kitabevi, Eshab-ı Kiram, s.445**